

Co należy wiedzieć o rodzajniku:

W języku niemieckim występują trzy rodzaje: męski, żeński i nijaki.
Liczba mnoga rodzajnika określonego ma dla wszystkich rodzajów tę samą formę.
Rodzajnik nieokreślony nie istnieje w liczby mnogiej.

Odmiana rodzajników określonych				
	męski	żeński	nijaki	l. mn.
Nominativ	der	die	das	die
Genitiv	des	der	des	der
Dativ	dem	der	dem	den
Akkusativ	den	die	das	die

Używanie rodzajników określonych:

- przy osobach i rzeczach, o których była już mowa
np.: Die Frau geht mit dem Kind in die Stadt.
- przy występujących tylko raz rzeczownikach
np.: Die Donau fließt durch Deutschland.
- przy podawaniu daty
np.: Heute ist der 20. August.
- przy przymiotniku w stopniu najwyższym
np.: Das älteste Mitglied heißt Johannes.

Odmiana rodzajników nieokreślonych

	męski	żeński	nijaki
Nominativ	ein	eine	ein
Genitiv	eines	einer	eines
Dativ	einem	einer	einem
Akkusativ	einen	einer	ein

Używanie rodzajników nieokreślonych:

Rodzajniki nieokreślone stoją przed rzeczownikami, o których nic bliżej nie wiemy.

np.:

Eine Frau geht einkaufen.

Ein Rad steht auf der Straße.

Kiedy nie używamy rodzajników w języku niemieckim?

W poniższych przypadkach nie używa się rodzajników:

- przy nazwiskach osób, tytułach i stopniach naukowych
np.: Hier arbeiten Frau Huber und Herr Mayer.
- przy zawodach (bez dokładnej specyfikacji)
np.: Carolina ist Lehrerin.
- przed nazwami krajów, miast, kontynentów i narodowości
np.: Ich war noch nie in Asien. Juan ist Spanier.
- przy podawaniu wagi, miary i ilości
np.: Susanne hätte gerne eine Tasse Kaffee.
- przy rzeczownikach abstrakcyjnych
np.: Ich habe Hunger und Durst.
- przy tworzywach i materiałach
np.: Die Möbel sind aus Holz und Kunststoff.
- przy podawaniu czasu bez przyimków
np.: Nächste Woche hat Lisa einen wichtigen Termin.

Co należy wiedzieć o rzeczowniku:

Wszystkie rzeczowniki w języku niemieckim pisane są z dużej litery. Rzeczowniki posiadają gramatyczne rodzaje: **męski**, **żeński** i **nijaki**.

Ważne:

Ucz się rzeczowników wraz z towarzyszącym im rodzajnikiem!

Reguły określające rodzaj:		
rzeczowniki rodz. męskiego	rzeczowniki rodzaju żeńskiego	rzeczowniki rodzaju nijakiego
gramatyczny rodzaj męski lub żeński = płeć (męska lub żeńska)		
końcówka na: -er -en -m -ig -ling	końcówka na: -e -ei -keit -heit -schaft -ung	końcówka na: -ment -nis -tum -um
wyrazy obce z: -or -ismus -ist	wyrazy obce z: -ät -ik -ion -ie -ur -enz	zdrobnienia (zakończone na: -chen, -lein)

Jak tworzy się liczbę mnogą rzeczowników?

1. Liczba mnoga zakończona na -e:

- jednosylabowe rzeczowniki **męskie**: Tisch → Tische
- **męskie** rzeczowniki zakończone na -ling: Feigling → Feiglinge
- jednosylabowe rzeczownik **żeńskie**: Sucht → Süchte

2. Liczba mnoga zakończona na -n lub -en:

- **żeńskie** rzeczowniki zakończone na samogłoskę: Idee → Ideen
- **żeńskie** rzeczowniki zakończone na spółgłoskę: Tür → Türen
- **męskie** rzeczowniki oznaczające żywą istotę: Löwe → Löwen

3. Liczba mnoga zakończona na -er:

jednosylabowe rzeczowniki rodzaju **nijakiego**

(uwaga: samogłoska przechodzi w samogłoskę przednią np.: „u“ → „ü“, „o“ → „ö“, „a“ → „ä“): Haus → Häuser

4. Liczba mnoga zakończona na -s:

rzeczowniki zakończone na „a“, „i“, „o“ lub „u“: Auto → Autos

Rzeczowniki bez końcówki w liczbie mnogiej:

Niektóre rzeczowniki w liczbie mnogiej nie posiadają końcówki. Należą do nich wyrazy zakończone na -chen i -lein (zdrobnienia):

das Kätzchen → die Kätzchen

Pewna grupa rzeczowników zakończonych na -er, -el lub -en również nie wymaga końcówki do tworzenia liczby mnogiej.

Uwaga:

W tym przypadku dochodzi jednak do przejścia samogłoski w samogłoskę przednią „u“ → „ü“, „o“ → „ö“, „a“ → „ä“:
der Vater → die Väter

Cztery przypadki:

W języku niemieckim występują tylko cztery przypadki.

Każdy z przypadków odgrywa inną rolę w zdaniu i odpowiada na następujące pytania:

1. Nominativ (mianownik): wer?, was? (kto?, co?)

2. Genitiv (dopełniacz): wessen? (czyj? czyja? czyje?)

3. Dativ (celownik): wem? (kogo?, czego?)

4. Akkusativ (biernik): wen?, was? (kogo?, co?)

Przypadek danego rzeczownika rozpoznać można po jego rodzajniku i końcówce.

Poniżej przedstawiamy typy deklinacji.

Grupy deklinacyjne:

1. typ (większość **męskich** & wszystkie **żeńskie** rzeczowniki)

przypadek	liczba pojedyncza	liczba mnoga
Nominativ	der Tisch	die Tische
Genitiv	des Tisches	der Tische
Dativ	dem Tisch	den Tischen
Akkusativ	den Tisch	die Tische

Wyjątek: Słowo „das Herz“ podlega deklinacji typu drugiego.

2. typ (**męskie** rzeczowniki zakończone na -e)

przypadek	liczba pojedyncza	liczba mnoga
Nominativ	der Gedanke	die Gedanken
Genitiv	des Gedankens	der Gedanken
Dativ	dem Gedanken	den Gedanken
Akkusativ	den Gedanken	die Gedanken

3. typ (**żeńskie** rzeczowniki):

Ten typ deklinacji nie posiada końcówek.

Wyjątek: W celowniku liczby mnogiej dodaje się „-n“.

przypadek	liczba pojedyncza	liczba mnoga
Nominativ	die Not	die Nöte
Genitiv	der Not	der Nöte
Dativ	der Not	den Nöten
Akkusativ	die Not	die Nöte

4. typ (**męskie** rzeczowniki zakończone na -ant, -ent, -ist, -at, -or, -ot, -graf):

przypadek	liczba pojedyncza	liczba mnoga
Nominativ	der Student	die Studenten
Genitiv	des Studenten	der Studenten
Dativ	dem Studenten	den Studenten
Akkusativ	den Studenten	die Studenten

Co warto wiedzieć o przymiotniku:

Deklinacja przymiotników:

Przymiotniki, podobnie jak rzeczowniki, podlegają deklinacji w języku niemieckim.

Zmianie ulegają końcówki przymiotnika w zależności od przypadku, liczby i rodzaju.

Uwaga: Odmiana przymiotników zależy jeszcze od rodzajnika, który przy nim stoi.

Deklinacja przymiotników po rodzajniku określonym:

	r. męski	r. żeński	r. nijaki	l. mnoga
Nom.	-e der große Baum	-e die große Eiche	-e das große Tier	-en die großen Tiere
Gen.	-en des großen Baums	-en der großen Eiche	-en des großen Tiers	-en der großen Tiere
Dat.	-en dem großen Baum	-en der großen Eiche	-en dem großen Tier	-en den großen Tieren
Akk.	-en den großen Baum	-e die große Eiche	-e das große Tier	-en der großen Tiere

Deklinacja przymiotników po rodzajniku nieokreślonym:

	r. męski	r. żeński	r. nijaki	l. mnoga
Nom.	-er ein großer Baum	-e eine große Eiche	-es ein großes Tier	-en keine großen Tiere
Gen.	-en eines großen Baums	-en einer großen Eiche	-en eines großen Tiers	-en keiner großen Tiere
Dat.	-en einem großen Baum	-en einer großen Eiche	-en einem großen Tier	-en keinen großen Tieren
Akk.	-en einen großen Baum	-e eine große Eiche	-es ein großes Tier	-en keine großen Tiere

Deklinacja przymiotników w przypadku braku rodzajnika:

	r. męski	r. żeński	r. nijaki	l. mnoga
Nom.	-er großer Baum	-e große Eiche	-es großes Tier	-e große Tiere
Gen.	-en großen Baums	-er großer Eiche	-em großem Tiers	-er großer Tiere
Dat.	-em großen Baum	-er großer Eiche	-en großen Tier	-en großen Tieren
Akk.	-en großen Baum	-e große Eiche	-es großes Tier	-e große Tiere

Stopniowanie przymiotników:

W języku niemiecki występuje stopień wyższy i najwyższy przymiotników.

Tworzenie stopnia wyższego (opis nierówności):

Do formy podstawowej dodaje się końcówkę **-er**:

schnell → schneller

Tworzenie stopnia najwyższego:

Istnieją dwa sposoby tworzenia tego stopnia:

1. za pomocą słowa „**am**” i dodania do tematu przymiotnika końcówki **-sten** (jest to forma nieodmienna):

schnell → **am schnellsten**

2. za pomocą rodzajnika określonego „**der**”, „**die**”, „**das**” i dodania do tematu przymiotnika końcówki **-ste**:

schnell → **der schnellste**

Stopień wyższy i najwyższy (2. typ) podlegają odmianie jak przymiotniki w ich formie podstawowej.

Co warto wiedzieć o przysłówku:

Przysłówek określa daną rzecz lub wydarzenie i jest formą nieodmienną. Przysłówki mogą pełnić następujące funkcje w zdaniu:

- określają miejsce
np.: **Hier** gefällt es mir gut.
- określają czas
np.: Sie sind **heute** in den Urlaub gefahren.
- określają przyczynę
np.: **Deshalb** hab ich dir verboten auf den Zaun zu klettern.

Stopniowanie przysłówka:

Mimo, że przysłówki występują w formie nieodmiennej, to niektóre z nich podlegają stopniowaniu.

Stopniowanie przysłówka przypomina stopniowanie przymiotników, jest jednak nieregularne.

Stopniowanie przysłówka		
st. równy	st. wyższy	st. najwyższy
bald	eher / früher	am ehesten / am frühesten
gern	lieber	am liebsten
oft	häufiger	am häufigsten
sehr	mehr	am meisten

Co warto wiedzieć o czasowniku:

W języku niemieckim istnieje sześć czasów.

Czasowniki dzielą się na trzy kategorie:

- **czasowniki słabe:** ich odmiana i budowa czasów jest regularna
- **czasowniki mocne:** mają regularną odmianę, jednak ich temat ulega zmianom.
- **czasowniki nieregularne:** ich formy są bardzo zróżnicowane. Więcej na ten temat znajduje się w naszym przeglądzie najważniejszych czasowników nieregularnych.

Czasowniki posiłkowe „**sein**“ (być), „**haben**“ (mieć) i „**werden**“ (stawać się) należą do grupy nieregularnych.

Należy je szybko poznać, ponieważ stanowią podstawę do budowy czasów:

Czasowniki pomocnicze w czasie teraźniejszym			
osoba	sein	haben	werden
1. os. l. poj.	bin	habe	werde
2. os. l. poj.	bist	hast	wirst
3. os. l. poj.	ist	hat	wird
1. os. l. mn.	sind	haben	werden
2. os. l. mn.	seid	habt	werdet
3. os. l. mn.	sind	haben	werden

Czas teraźniejszy:

Czas ten wyraża wydarzenia i stany w chwili obecnej.

Czas teraźniejszy czasowników mocnych i słabych			
osoba	końcówka	czasownik słaby	czasownik mocny
1. os. l. poj.	-e	ich spiele	ich spreche
2. os. l. poj.	-st	du spielst	du sprichst
3. os. l. poj.	-t	er/sie/es spielt	er/sie/es spricht
1. os. l. mn.	-en	wir spielen	wir sprechen
2. os. l. mn.	-t	ihr spielt	ihr sprecht
3. os. l. mn.	-en	sie spielen	sie sprechen

Czas przeszły prosty (das Präteritum):

Opisuje ukończone w przeszłości działanie. Czas przeszły prosty używany jest głównie w języku pisanim.

Czas przeszły prosty czasowników mocnych i słabych			
osoba	końcówka	czasownik słaby	czasownik mocny
1. os. l. poj.	-te	ich spielte	ich sprach*
2. os. l. poj.	-test	du spieltest	du sprachst
3. os. l. poj.	-te	er/sie/es spielte	er/sie/es sprach*
1. os. l. mn.	-ten	wir spielten	wir sprachen
2. os. l. mn.	-tet	ihr spieltet	ihr sprachtet
3. os. l. mn.	-ten	sie spielten	sie sprachen

*ta forma występuje bez końcówki

Imiesłowy (das Partizip I i das Partizip II):

W języku niemieckim jest wiele czasów i trybów złożonych. Aby je prawidłowo tworzyć używane są imiesłowy.

Imiesłów czynny (das Partizip I):

Partizip I dotyczy teraźniejszości i może pełnić funkcję przymiotnika w zdaniu (odmienia się jak on, jeśli stoi przed rzeczownikiem).

Tworzony jest przez zamianę końcówki „-en“ czasownika na końcówkę „-end“.

spielen → spielend, die spielende Kinder – grające dzieci

Imiesłów bierny (das Partizip II):

Partizip II jest imiesłowem odnoszącym się do przeszłości.

Tworzony jest przez dodanie przedrostka „ge-“ i końcówki „-t“ do tematu czasownika:

spielen → gespielt

Czas przeszły złożony (das Perfekt):

Perfekt to najczęściej używany w języku mówionym czas przeszły, odnosi się do sytuacji w przeszłości mających związek lub wpływających na teraźniejszość.

Czas przeszły złożony tworzony jest za pomocą czasownika posiłkowego „sein” lub „haben“ odmienianego w czasie teraźniejszym i imiesłowu biernego (Partizip II) czasownika głównego.

Czas przeszły złożony: „sein“ lub „haben“ (Präsens) + Partizip II

osoba	czasownik posiłkowy	Partizip II	czasownik posiłkowy	Partizip II
ich	habe	gespielt	bin	gegangen
du	hast	gespielt	bist	gegangen
er/sie/es	hat	gespielt	ist	gegangen
wir	haben	gespielt	sind	gegangen
ihr	habt	gespielt	seid	gegangen
sie	haben	gespielt	sind	gegangen

Kiedy używać czasownika posiłkowego „sein“, a kiedy „haben“?

W większości przypadków używamy czasownika posiłkowego „haben“.

„Sein“ towarzyszy głównie czasownikom opisującym przemieszczanie się lub zmianę stanu, takim jak: gehen, bleiben, aufstehen.

Czas zaprzeczony (das Plusquamperfekt):

Służy do określenia czynności zakończonej w przeszłości, po której nastąpiło inne wydarzenie w przeszłości.

Czas zaprzeczony tworzy się za pomocą czasownika posiłkowego „haben“ lub „sein“ w czasie przeszłym prostym i imiesłowu biernego (Partizip II) czasownika głównego.

Czas zaprzeszczy: „sein“ lub „haben“ (Präteritum) + Partizip II				
osoba	czasownik posiłkowy	Partizip II	czasownik posiłkowy	Partizip II
ich	hatte	gespielt	war	gegangen
du	hattest	gespielt	warst	gegangen
er/sie/es	hatte	gespielt	war	gegangen
wir	hatten	gespielt	waren	gegangen
ihr	hattet	gespielt	ward	gegangen
sie	hatten	gespielt	waren	gegangen

Czas przyszły (das Futur I):

Mówiąc o przyszłości używa się w języku niemieckim zwykle czasu Futur I. Do jego utworzenia niezbędny jest czasownik posiłkowy „werden“ odmieniane w czasie teraźniejszym i bezokolicznik czasownika głównego:

Czas przyszły: werden (cz. teraźniejszy) + bezokolicznik		
osoba	czasownik pomocniczy	bezokolicznik
ich	werde	gehen
du	wirst	
er/sie/es	wird	
wir	werden	
ihr	werdet	
sie	werden	

Czas przyszły dokonany (das Futur II):

Czas przyszły dokonany opisuje czynności które wydarzą się w przyszłości i zostaną w niej dokończone.

Tworzony jest poprzez czasownik posiłkowy „werden“ w czasie teraźniejszym, czasownik główny w Partizip II i stojący na końcu bezokolicznik „sein“ lub „haben“.

Czas przyszły dokonany: werden (cz.terażniejszy) + Partizip II + bezokolicznik czasownika posiłkowego sein/haben			
osoba	czasownik posiłkowy	Partizip II	bezokolicznik
ich	werde	gegangen	sein
du	wirst		
er/sie/es	wird		
wir	werden		
ihr	werdet		
sie	werden		

Tryb rozkazujący (Imperativ):

Tryb rozkazujący w języku niemieckim używany jest do sformułowania wskazówek, poleceń, rozkazów, instrukcji i nakazów.

Wyróżniamy dwie formy:

1. W liczbie pojedynczej skierowany jest do jednej osoby: zanika końcówka czasownika i zaimek osobowy:
np.: Du gehst in das Haus. → Geh in das Haus!
2. W liczbie mnogiej skierowany jest do wielu osób: zanika zaimek osobowy, a końcówka czasownika pozostaje niezmienniona:
np.: Ihr geht in das Haus. → Geht in das Haus!

Tryb przypuszczający, łączący (der Konjunktiv):

Konjunktiv I:

Używany jest do wyrażenia prawdopodobieństwa i przy standardowych wyrażeniach.

Konjunktiv I: temat czasownika + końcówka Konjunktivu		
osoba	końcówka	czasownik w Konjunktiv
ich	-e	laufe
du	-est	laufest
er/sie/es	-e	laufe
wir	-en	laufen
ihr	-et	laufet
sie	-en	laufen

Konjunktiv II:

Używany jest znacznie częściej niż Konjunktiv I, w przypadku gdy ...

- ... formułujemy życzenia i nadzieje.
- ... stawiamy nierealistyczne warunki.
- ... uprzejmie pytamy lub o coś prosimy.
- ... chcemy sformułować radę lub propozycję.
- ... chcemy porównać coś używając konstrukcji „als ob“.

W czasie teraźniejszym budując poprawnie Konjunktiv musimy rozróżniać pomiędzy regularnymi i nieregularnymi czasownikami:

Konjunktiv II czasowników regularnych: odmienna forma „würde“ + czasownik główny w bezokoliczniku		
osoba	würde (Konjunktiv słowa „werden“)	czasownik główny
ich	würde	laufen
du	würdest	laufen
er/sie/es	würde	laufen
wir	würden	laufen
ihr	würdet	laufen
sie	würden	laufen

Konjunktiv II czasowników nieregularnych: temat czasownika w czasie przeszłym prostym + końcówka Konjunktiv		
osoba	końcówka	Konjunktiv II słowa „sollen“
ich	-e	sollte
du	-(e)st	solltest
er/sie/es	-e	sollte
wir	-en	sollten
ihr	-(e)t	solltet
sie	-en	sollten

Tworzenie Konjunktiv II w czasie przeszłym: forma Konjunktiv II dla „haben“ lub „sein“ i Partizip II czasownika głównego: ich hätte gelacht, ich wäre gegangen, ...

Tryb warunkowy (der Konditional):

Tryb warunkowy Konditional I jest formą opisową trybu przypuszczającego Konjunktivu czasu przeszłego prostego.

Tworzy się go odmieniając „würde“ + bezokolicznik czasownika głównego
np.:

Ich würde gerne schlafen.

Würden Sie gerne mit uns essen?

Tryb warunkowy stosujemy, kiedy:

- tryb przypuszczający nie różni się od trybu oznajmującego
np.:
Er kaufte ein Buch oznacza jednocześnie: On kupił książkę.
On kupiłby książkę → Er würde ein Buch kaufen.
- przy czasownikach mocnych zamiast Konjunktiv II

Co warto wiedzieć o zaimku:

Zaimki w języku niemieckim podlegają odmianie przez przypadki, liczby i rodzaje.

Ich, du, er, sie, es ... – zaimki osobowe:

Dzięki zaimkom osobowym unika się powtórzeń. Zaimki te wskazują na rozmówcę i inne osoby.

Formy zaimków osobowych i ich deklinacja				
	Mianownik (Nominativ)	Dopełniacz (Genitiv)	Celownik (Dativ)	Biernik (Akkusativ)
1. os. l. poj.	ich	meiner	mir	mich
2. os. l. poj.	du	deiner	dir	dich
3. os. l. poj.	er/sie/es	seiner/ihrer/ seiner	ihm/ihr/ihm	ihn/sie/es
1. os. l. mn.	wir	unser	uns	uns
2. os. l. mn.	ihr	euer	euch	euch
3. os. l. mn.	sie	ihrer	ihnen	sie

Mein, dein, sein... - zaimki dzierżawcze:

Zaimki dzierżawcze wskazują na właściciela danego przedmiotu i również podlegają odmianie:

Formy zaimków dzierżawczych i ich deklinacja					
		Nominativ	Genitiv	Dativ	Akkusativ
1. os. l. poj.	r. męski	mein	meines	meinem	meinen
	r. żeński	meine	meiner	meiner	meine
	r. nijaki	mein	meines	meinem	mein
	l.mn.	meine	meiner	meinen	meine
2. os. l. poj.	r. męski	dein	deines	deinem	deinen
3. os. l. poj.	er/es*	sein	seines	seinem	seinen
	sie*	ihr	ihres	ihrem	ihren
1. os. l. mn.	r. męski	unser	unseres	unserem	unseren
2. os. l. mn.	r. męski	euer	eures	eurem	euren
3. os. l. mn.	r. męski	ihr	ihres	ihrem	ihren

*zaimki osobowe

W tabeli powyżej 1 osoba liczby pojedynczej odmieniona jest też dla przykładu przez rodzaje.

Dalsze osoby podlegają analogicznej odmianie.

Na przykład 2. osoba liczby pojedynczej rodzaju żeńskiego w mianowniku to: deine

Zaimki zwrotne:

Zaimki zwrotne wskazują, że podmiot wykonał czynność na samym sobie.
np.: Der Koch wäscht **sich** die Hände.

Formy zaimków zwrotnych w większości pokrywają się z zaimkami osobowymi.

Tylko w 3. osobie liczby pojedynczej i w 3. osobie liczby mnogiej używa się zaimka „sich“.

Zaimek "sich" nie rozróżnia rodzaju ani liczby i występuje tylko w celowniku i bierniku.

Zaimki pytające:

Zaimki pytające stoją na początku zdania pytającego.

„Wer“ (kto) i „was“ (co) podlegają deklinacji przez przypadki, tak jak „welcher“ (jaki/który), który dodatkowo odmienia się przez rodzaje.

Deklinacja zaimków pytających						
	wer	was	welcher			
			r. męski	r. żeński	r. nijaki	l. mn.
Nom.	wer	was	welcher	welche	welches	welche
Gen.	wessen	was	welches	welches	welcher	welcher
Dat.	wem	was	welchem	welchem	welcher	welchen
Akk.	wen	wessen	welchen	welches	welche	welche

Zaimki względne:

Zaimki względne wskazują na już omawiane fakty i pozwalają uniknąć powtórek w zdaniu.

np.: Sie liebt einen Spanier, dessen Eltern in Barcelona wohnen.

Deklinacja zaimków względnych				
	r. męski	r. żeński	r. nijaki	l. mn.
Nom.	der	die	das	die
Gen.	dessen	deren	dessen	deren
Dat.	dem	der	dem	denen
Akk.	den	die	das	die

Co warto wiedzieć o przeczeniach w języku niemieckim:

Przeczenie w zdaniu:

W celu zaprzeczenia czasownika używamy słowa „**nicht**” na końcu zdania.

Uwaga:

Jeśli zaprzeczamy czasownik rozdzielnie złożony lub czasownik w czasie złożonym to „nicht” stoi w przedostatniej pozycji:

np.:

Bei Vollmond schlafe ich **nicht** ein.

Bei Vollmond werde ich **nicht** einschlafen.

Zaprzeczenie rzeczownika:

Zaprzeczenie rzeczownika z rodzajnikiem określonym:

Jeśli przed rzeczownikiem stoi rodzajnik określony, to do tworzenia zaprzeczenia używa się słowa „nicht” przed rodzajnikiem:

np.:

Ist das der Richter, der dich verurteilt hat? – Nein, das ist **nicht** der Richter.

Zaprzeczenie rzeczownika z rodzajnikiem nieokreślonym:

W celu zaprzeczenia rzeczownika z rodzajnikiem nieokreślonym używamy zaimka przeczącego „**kein**”, który podlega odmianie przez rodzaje, liczby i przypadki:

Odmiana zaimka przeczącego „kein”				
	r. męski	r. żeński	r. nijaki	l. mn.
Nominativ	kein	keine	kein	keine
Genitiv	keines	keiner	keines	keiner
Dativ	keinem	keiner	keinem	keinen
Akkusativ	keinen	keiner	kein	keine

Uwaga na podwójne zaprzeczenie: Jeśli użyjesz dwóch zaprzeczeń, oznaczać to może odpowiedź twierdzącą!

np.:

Sie hat **kein** Interesse daran, an der Verlosung **nicht** teilzunehmen.

(Nie jest zainteresowana, nie braniem udziału w losowaniu.)

→ Sie hat Interesse daran, an der Verlosung teilzunehmen.

Co warto wiedzieć o budowie zdania:

Konstrukcja zdania prostego (głównego):

W zdaniu prostym występuje szyk prosty.

Na pierwszym miejscu stoi podmiot (w mianowniku) po nim zawsze na drugim miejscu orzeczenie (czasownik w formie odmiennej), a następnie reszta zdania.

Przedrostki czasowników rozdzielnie złożonych np.: „**einkaufen**” lub części nieodmienne czasowników w formie złożonej np.: „habe **gemacht**” znajdują się zawsze na końcu zdania.

podmiot	orzeczenie	reszta zdania (uzupełnienie)	(nieodmienna część orzeczenia lub przedrostek)
---------	------------	---------------------------------	---

np.:

Ich spiele Karten.

Susanne kauft Gemüse und Obst ein.

Martin hat den Bus verpasst.

Zdanie orzekające

Przekazują informacje i fakty. Zakończone są „.”.

Zdanie rozkazujące

Służą do przekazywania poleceń i rozkazów, zakończone wykrzyknikiem „!”.

Zdanie pytające

Wyrażają pytanie i zakończone są „?”.

Szyk zdania pytającego jest przestawny.

Może rozpoczynać się zaimkiem pytającym, następne jest orzeczenie, potem podmiot i na końcu uzupełnienie.

np.:

Warum spielst du Karten?

Kauft Susanne Gemüse und Obst ein?
Wer hat den Bus verpasst?

Konstrukcja zdania złożonego:

Zdanie współrzędnie złożone

Połączone jest ze zdaniem głównym za pomocą spójnika np.: „und”, „oder” i dominuje w nim szyk prosty lub przestawny (orzeczenie, podmiot, uzupełnienie).

np.: Ich koche und Sara schneidet die Tomaten.

Zdanie podrzędnie złożone

Pomiędzy zdaniem głównym i pobocznym stoi przecinek, a w konstrukcji zdania pobocznego czasownik znajduje się zwykle na końcu zdania.

zdanie główne	„, ” spójnik/ zaimek	podmiot	uzupełnienie	orzeczenie (czasownik)
---------------	-------------------------	---------	--------------	----------------------------

Przykłady zdań podrzędnych:

- zdanie okolicznikowe czasu
np.: Christine hat mir eine gruselige Geschichte über dieses Haus erzählt, **seitdem** kann ich diesen Ort nicht mehr betreten.
- zdanie okolicznikowe przyczyny
np.: Ich leihe dir mein Fahrrad nicht, **weil** ich dich noch nie leiden konnte.
- zdanie okolicznikowe celu
np.: Sie läuft diesen Marathon, **um** sich selbst etwas **zu** beweisen.
- zdanie okolicznikowe warunku
np.: Der Alarm schrillt, **wenn** die Zeit abgelaufen ist.

- zdanie okolicznikowe miary
np.: Diese Kinder sind so laut, **wie** eine Herde wilder Büffel.
- zdania rozpoczynające się zaimkiem pytającym
np.: Joseph fragt sich, **woher** die ganzen Ameisen in seinem Garten kommen.
- zdania rozpoczynające się zaimkiem względnym
np.: Die KÜcheneinrichtung, **die** du ausgesucht hast, gefällt mir nicht.

Numery:

0 - 10	
null	zero
eins	jeden
zwei	dwa
drei	trzy
vier	cztery
fünf	pięć
sechs	sześć
sieben	siedem
acht	osiem
neun	dziewięć
zehn	dziesięć

11 - 20	
elf	jedenaście
zwölf	dwanaście
dreizehn	trzynaście
vierzehn	czternaście
fünfzehn	piętnaście
sechzehn	szesnaście
siebzehn	siedemnaście
achtzehn	osiemnaście
neunzehn	dziewięnaście
zwanzig	dwadzieścia

21 - 100	
einundzwanzig	dwadzieścia jeden
zweiundzwanzig	dwadzieścia dwa
dreiundzwanzig	dwadzieścia trzy
vierundzwanzig	dwadzieścia cztery
fünfundzwanzig	dwadzieścia pięć
sechszundzwanzig	dwadzieścia sześć
siebenundzwanzig	dwadzieścia siedem
achtundzwanzig	dwadzieścia osiem
neunundzwanzig	dwadzieścia dziewięć
dreißig	trzydzieści
vierzig	czterdzieści
fünfzig	pięćdziesiąt
sechzig	sześćdziesiąt
siebzig	siedemdziesiąt
achtzig	osiemdziesiąt
neunzig	dziewięćdziesiąt
ehundert	sto